

[Waldorff]

et demokratisk skær over det hele, sådan som tilfældet er med de høringer, der skal ske ifølge § 9, men lad os for enhver pris være fri for, at disse brugerorganisationer skal være med til at bestemme noget. Det er jo også den holdning, som miljøministeren for nylig indtog, da jeg spurgte, om han ville lade miljøankenævnets afgørelse om PVC-fabrikken få konsekvenser for sammensætningen af miljøankenævnet og i øvrigt for miljøankenævnets virksomhed.

Miljøministeren (Ivar Nørgaard):

Jeg vil gerne indledningsvis takke ordførerne for deres bemærkninger.

Det er blevet fremhævet, at der her er tale om en afvejning af på den ene side ulemperne ved en regulering for industri og erhverv, og på den anden side behovet for at beskytte miljøet. Det er jo også her i salen sådan, at der foretages en vurdering af denne afvejning på en sådan måde, at den ene side af salen finder, at der skulle lægges noget mere vægt på hensynet til erhvervene, og den anden, at der er lagt for megen vægt på hensynet til erhvervene og for lidt på hensynet til miljøet.

Jeg mener, at lovforslaget er ganske velafbalanceret, idet man her har forsøgt at tage størst muligt hensyn til erhvervene, samtidig med at man varetager miljøopgaven, at man afvejer, hvad der er økonomisk overkommeligt. Her har vi yderpunkterne blandt ordførerne i hr. Maisted, som mener, at lovforslaget går så vidt, at det er en imødekommelse af dem, der ønsker, at der slet ikke skal eksistere en kemisk industri, og i de sidste talere, som understregede deres foragt for lovforslaget, idet de fandt, at det stort set var et redskab for industrien, og at man understøttede dens ødelæggelse af miljøet.

Jeg mener, at man under udvalgsarbejdet, sådan som flere ordførere var inde på, nok vil kunne nå frem til en lidt mere konkret forståelse af forslaget og måske også nå frem til en fælles opfattelse af balancepunktet. Jeg har håb om, at lovforslaget efter en sådan behandling vil kunne vinde bred tilslutning.

Idet jeg henviser til, at vi kan drøfte disse ting i detaljer under samråd og på dette større Marienborgmøde, som jeg allerede har aftalt med formanden for miljø- og planlægningsudvalget, skal jeg komme ind på nogle

enkelte af de punkter, der har været rejst af ordførerne.

Det er jo rigtigt, som de fleste ordførere har nævnt det, at dette lovforslag indeholder en række bemyndigelser til ministeren. Og det er da også rigtigt, som hr. Bolvig var inde på det, at der kan være betæneligheder ved at gå meget vidt med sådanne overgivelser af bemyndigelser til en minister. På den anden side er det jo næsten den eneste måde, man kan sikre en vis smidighed på, uden at man skal gå meget vidt i detaljerede, firkantede regler, som man på nuværende tidspunkt end ikke kan forudse det specifikke indhold af. Derfor er vi givetvis nødt til at arbejde med kombinationen af rammeregler og visse bemyndigelser, men jeg er selvfølgelig parat til under drøftelserne at se på, om det er muligt at ændre nogle af bemyndigelserne til konkrete regler og bestemmelser. Jeg tvivler, for man har jo arbejdet temmelig grundigt med dette lovforslag under forberedelserne.

Jeg må afvise de forskellige påstande, der har været fremsat om, at man her er gået langt videre end nødvendigt, og at man har taget munden for fuld, når man har opgjort ressourcebehovet. Det er min vurdering, at en lovgivning af denne art er overordentlig afhængig af, om der er de nødvendige personalemæssige og økonomiske ressourcer. Vi ved jo, at den kemiske industri på globussen er i fænomenal udvikling og har ansat et hav af forskere og udviklingsfolk. Det er derfor nødvendigt, hvis samfundet skal øve kontrol med disse gigantforetagenders produkter, at man har et tilstrækkeligt antal sagkyndige.

Jeg vil sige, at de 73 personer, som man her har stillet forslag om, kun er tilstrækkelige, hvis man i de andre lande også opbygger det system, som er forudset ved forhandlingerne i EF. Det har vi begrundet forhåbning om at gøre, og derfor kan det være forsvareligt at nøjes med at foreslå den opbygning, som her er nævnt. Jeg mener bestemt ikke, at det er nogen overdreven anvendelse af arbejdskraft og økonomi, der her er tale om. Det kan blive nødvendigt med flere, hvis den forudsætning ikke bliver opfyldt, at de i andre lande opbygger et system, som man i øjeblikket regner med.

Så vil jeg gerne sige til dem, der direkte har spurgt om, hvor langt man er kommet, at man regner med, at EF-direktivet nu er ved